

Arrest

nr. 130 219 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J. DE BLOCK, die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn Mandi Bahauddin. Uw vader zou politieke contacten hebben gehad en tevens weet u dat hij wel ooit naar de rechtbank of de politie diende te gaan. In 2006 regelde hij voor u, hem en uw moeder een visum naar het Verenigd Koninkrijk (VK). Na enkele weken verblijf in het VK, keerden uw ouders terug naar Pakistan. U mocht niet mee terug naar Pakistan, maar er werd u geen reden gegeven. Later toen uw moeder op sterven lag, zou u tegen uw vader gezegd hebben dat u wou terugkeren, maar hij zou u dit afgeraden hebben, zonder u een exacte reden te hebben gegeven. Later zouden zowel uw moeder als uw vader overleden zijn door ziekte. U heeft er dan ook geen idee van welke reden uw vader had om u naar het buitenland te sturen of waarom u afraadde om terug te keren naar Pakistan. U zelf zou nooit politiek actief geweest

zijn, u behoort tot de religieuze meerderheid der soennieten en u kende nooit enig juridisch probleem in Pakistan. U zou nooit een asielaanvraag in het VK ingediend hebben. Gezien uw slechte leven in de illegaliteit in het VK, zou u besloten hebben om naar België te komen. U zou met een truck gesmokkeld zijn en op 18 februari 2014 diende u een asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart. Na uw gehoor stuurde u een kopie van en pagina uit uw paspoort.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

U haalde immers geen enkele concrete reden aan tot het koesteren van een gegronde vrees voor vervolging. U beweerde dat uw ouders u naar het VK meenamen, u daar achterlieten en u zeiden niet terug te keren naar Pakistan. U kon echter geen enkele reden voor deze handelswijze aangeven (gehoorverslag CGVS). U beweerde dat uw vader enige politieke activiteiten kende, maar u kon deze niet exact duiden, noch wist u tot welke partij hij behoorde. Bovendien kon u niet aangeven of deze mogelijke politieke activiteiten van uw vader iets te maken zouden kunnen hebben met uw persoonlijke vrees. Voorts haalde u aan dat uw vader wel eens naar de rechtbank of de politie diende te gaan, maar de reden kende u niet. Nergens blijkt dan ook dat u hierdoor een vrees zou moeten koesteren. Persoonlijk zou u evenwel geen enkel juridisch probleem hebben gekend in Pakistan. U gaf zelfs te kennen dat het mogelijk was dat uw ouders u naar het VK hebben gestuurd omwille van economische redenen. Dit ressorteert evenwel niet onder de Conventie van Genève.

Ook werd vastgesteld dat u geen moeite gedaan heeft om uw verblijfssituatie in het VK te regulariseren. Zo zou u nooit een asielaanvraag ingediend hebben, uit vrees gerepatrieerd te worden. Dit is evenwel onvoldoende. Daar u aangaf een vrees te koesteren bij terugkeer naar Pakistan, dan had u de Britse autoriteiten om bescherming kunnen vragen, zelfs als u uw beweerde vrees niet wist te concretiseren. De vaststelling dat u bijna 8 jaren in het VK verbleef zonder asiel aan te vragen, breekt verder de ernst van uw vrees (als u die al dient te kennen) voor vervolging af. U wist op geen enkele manier uw beweerde vrees te concretiseren.

Tenslotte dient nog opgemerkt dat uit uw administratieve dossier blijkt dat er in 2006 bij de Belgische ambassade te Islamabad een visumaanvraag op uw naam werd ingediend (dit blijkt uit de vaststelling dat uw paspoortnummer overeenstemt met het paspoortnummer op de aanvraag). U verklaarde evenwel niets te weten van deze aanvraag, wat bevreemdend is temeer daar deze aanvraag dateert van 29 maart 2006, terwijl uit uw dossier blijkt dat uw Britse visum reeds op 18 januari 2006 uitgevaardigd was. Wat er ook van zij, u legde enkel een kopie van één pagina uit uw paspoort voor, zodat het CGVS niet kan nagaan of op de andere bladzijdes eventueel nog reisstempels of visums zouden staan. U beweerde dit paspoort kwijt te zijn, maar u heeft dit verlies nooit aangegeven bij uw ambassade of bij de politie, zodat u deze bewering niet kunt staven. Het lijkt er dan ook dat u uw paspoort probeert achterwege te houden. U geeft het CGVS dan ook geen duidelijk zicht op uw eventuele verblijfplaatsen de afgelopen jaren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan toegeschreven aan toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open

strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en Pakistan controlled Kashmir (PoK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Zij vormen enkel een begin van bewijs omtrent uw identiteit en nationaliteit, zaken die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 27 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2003, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om te onderzoeken of verzoeker sedert hij Pakistan heeft verlaten al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij zou terugkeren naar Pakistan. Evenmin verifieert de bestreden beslissing wat de verstrijkttermijn van verzoekers paspoort is. Tevens stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker behoort tot een religieuze minderheid en dat religieuze minderheden in Pakistan het doelwit vormen van terreuraanslagen. Ook de situatie van afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Pakistan werd niet onderzocht en er is geen rekening gehouden met de opleiding, intellectuele vermogens en leeftijd van verzoeker. De slechte levensomstandigheden in het Verenigd Koninkrijk en de vrees om gerepatrieerd te worden, verklaren waarom verzoeker in het Verenigd Koninkrijk geen asiel heeft aangevraagd.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift zijn bijlage 26 toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen vervolgingsmotieven aanhaalde. Verzoeker vermeldde in zijn asielrelaas geen feiten die getuigen van een vervolging omwille van één van de vluchtelingenrechtelijke vervolgingsgronden, *i.e.* zijn ras, nationaliteit, zijn politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat hij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Verzoekers asielrelaas houdt dan ook geen verband met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag noch houden zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij in 2006 samen met zijn ouders met een bezoekersvisum naar het Verenigd Koninkrijk ging. Zijn ouders zouden hem vervolgens achter gelaten hebben in het Verenigd Koninkrijk en hem gevraagd hebben niet terug te keren naar Pakistan (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3, 5, 6, 7). Verzoeker verklaart expliciet geen idee te hebben waarom hij van zijn ouders moest vertrekken (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Op het moment dat zijn ouders hem achterlieten in het Verenigd Koninkrijk zou verzoeker deze vraag niet gesteld hebben en bij latere contacten met zijn ouders zou zijn vader hem slechts gezegd hebben in geen geval terug te keren. Een antwoord op de vraag waarom hij zijn land van herkomst moest verlaten heeft zijn vader echter nooit gegeven en ook verzoekers zus kon deze vraag niet beantwoorden (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 6, 7; stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5). Verzoeker stelde wel dat zijn vader politiek actief was, maar weet niet aan welke partij hij verbonden was of wat zijn vader, die volgens verzoekers verklaringen een soort homeopathische dokter was, precies deed in de politiek (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 7). Verzoekers vader moest soms naar de politie of de rechtbank, maar waarom weet verzoeker niet. Zelf heeft verzoeker echter nooit politieke activiteiten gehad, werd er nooit een klacht tegen hem ingediend of werd hij nooit gearresteerd (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 6). Overigens legt verzoeker zelf geenszins een verband tussen de politieke activiteiten van zijn vader en de reden dat hij in het Verenigd Koninkrijk moest blijven van zijn ouders. Gevraagd wat verzoeker denkt dat de reden is als hij moest gokken, verklaart verzoeker immers geen idee te hebben (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Bovendien sluit verzoeker zelf niet uit dat het zou kunnen dat zijn ouders hem naar het Verenigd Koninkrijk stuurden omwille van economische redenen (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn opleiding, intellectuele vermogens en leeftijd, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon die ongeschoold of analfabeet is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker reeds achttien jaar was toen hij Pakistan verliet. Voorts stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker geen

concrete vervolgingsmotieven aanhaalde. In dit opzicht merkt de Raad nog op dat verzoeker aan het einde van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde alles te hebben verteld en niets te zijn vergeten (stuk 4, gehoorverslag, p. 8).

Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker tussen 2006 en 2014 nooit een asielaanvraag heeft ingediend in het Verenigd Koninkrijk, noch geprobeerd heeft geregulariseerd te worden (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Dit ondermijnt ernstig verzoekers beweerde vrees voor vervolging in Pakistan. Verzoekers verklaring voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in onderhavig verzoekschrift dat zijn omstandigheden in het Verenigd Koninkrijk slecht waren en dat hij bang was om teruggestuurd te worden naar Pakistan kan deze houding geenszins verklaren (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker in het Verenigd Koninkrijk geen asielaanvraag indiende, is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde bijlage 26 niet dienstig is in het kader van zijn asielaanvraag.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Pakistan" "Actuele Veiligheidssituatie" van 18 februari 2014) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De omvang van het gepleegde geweld in Punjab is beperkter dan het geweld dat in FATA, Khyber-Pakhtunkhwa en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de doden in 2013 werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste incidenten vonden plaats in de verkiezingsmaand mei en het geweld heeft voornamelijk plaats in de stad Lahore. In de rest van de provincie bleef het overwegend rustig. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld.

Hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Het rapport van de UK Home Office waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift naar verwijst, bespreekt de veiligheidssituatie in Pakistan en bevestigt dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar toont niet aan dat er in de provincie Punjab een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij tot een religieuze minderheid behoort en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat religieuze minderheden het doelwit vormen van terreuraanslagen, stelt de Raad vast dat dit argument feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt weliswaar gesteld dat religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, het doelwit van aanslagen kunnen vormen. Verzoeker is echter een soennitische moslim en behoort, in tegenstelling tot wat hij in onderhavig verzoekschrift beweert, dan ook geenszins tot een religieuze minderheid (stuk 4, gehoorverslag, p. 5; COI Focus "Pakistan" "Actuele Veiligheidssituatie" van 18 februari 2014). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verder stelt dat niet onderzocht werd of hij sedert hij Pakistan heeft verlaten activiteiten heeft uitgevoerd die hem kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade bij een terugkeer, noch wat de situatie van afgewezen asielzoekers die terugkeren is, stelt de Raad vast dat dit loutere beweringen zijn die geenszins worden gestaafd. Verzoeker toont geenszins aan dat hij activiteiten heeft uitgeoefend waardoor hij in een negatief daglicht zou komen te staan, noch brengt hij informatie bij waaruit blijkt dat terugkeerders in Pakistan een risico op vervolging of ernstige schade lopen. Verzoeker brengt dan ook geen informatie bij die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF